

Myzone Farwest GILLES DUVIVIER EN ESTELA ZUTIC, AER/DANS IN KORTRIJK/PLESNI TEATER LJUBLJANA) FOTO: WOUTER REYNAERT

titeit (of profiel...) te affirmeren of veilig te stellen sluit ik een coalitie met A, K en Z', maar wel: 'ik zal gelukkig een Ander(e) worden wanneer ik mij associeer met B, M en Y'. Daarom heten de constituerende elementen van een netwerk binnen ANT ook géén actoren, maar wel *actanten*. Met die aan het werk van de semioticus A. Greimas ontleende uitdrukking wordt vooral het hybride of ambivalente karakter van netwerkdeelnemers geïllustreerd. Want die zijn noch volkomen actieve subjecten (de andere discipline(s), organisaties,... moeten heus ook wel meewillen), noch volstrekt passieve objecten (in een netwerk kan elke potentiële schakel een minimum aan weerstand uitoefenen).

Een op 'vernetwerking' tussen (sub)disciplines, praktijken, individuen of organisaties gericht beleid – in de meest brede zin van het woord, dus inclusief het niveau van individuele instellingen – is uiteraard per definitie *onzuiver*. Om die reden kunnen overheden er vaak moeilijk mee overweg: 'hybridisering' staat haaks op de noodzaak van eenduidige administratieve of juridische categorieën. Inhoudelijk gemotiveerde netwerken kennen bovendien een moeilijk stuurbare temporaliteit. Deelnemers komen en gaan, er kristalliseren zich subnetwerken uit, of

het hele netwerk valt uit elkaar,... Toch is netwerkvorming al langer een belangrijke doelstelling in bijvoorbeeld het wetenschapsbeleid. In het Vlaams cultuurbeleid voorziet alvast de eerder genoemde predecreetale regeling dat beeldendekunstcentra in één of meer bredere netwerken zijn verankerd. Dat soort van eis zou de hoeksteen van een nieuwsoortig cultuurbeleid kunnen vormen. Daarbinnen gaat het niet om het profiel, de eigenheid of de identiteit van een instelling, maar primeert integendeel haar netwerkpositie. Naar de gebouwenkwestie toegedacht – en hier ligt hét breekpunt met het gangbare 'infrastructuralisme' – betekent dat simpelweg dat een gebouw pas écht zin heeft wanneer het op een betekenisvolle manier uiteenlopende praktijken, genres, organisaties (!), individuen, sociale categorieën,... én lokale, regionale en liefst ook internationale contacten weet te verknopen.

Gebouwen of instellingen als knooppunten: het is een eenvoudig uitgangspunt, maar het heeft verreichende consequenties, zeker in een lichtjes tot sterk 'gebetonneerd' cultureel landschap als het Vlaamse. Het huidige Vlaamse cultuurbeleid geeft alvast interessante aanzetten in de richting van netwerkbevordering, onder

meer via het decreet op het lokaal cultuurbeleid, het voor binnenkort aangekondigde koepeldecreeet (met een aantal transversale regelingen) en het geplande creatiedecreeet (al valt het nog af te wachten hoever de beoogde ontschotting zal gaan). Tegelijkertijd mangelt het datzelfde beleid bijwijlen nog aan een positieve invulling van het streven naar meer coherente, op dwarsverbindingen gerichte kaders. En vooral blijft het paradoxaal genoeg ook zeer sterk koers varen op het eerder gegispte 'infrastructuralisme'. Los van het mogelijke politieke gewicht van lokale figuren of affiliaties in concrete dossiers, heeft het soms merkwaardige samengaan van bovensectoraal en infrastructuureel denken in het huidige Vlaamse cultuurbeleid wellicht veel te maken met een sterk ingesleten denkgewoonte. Die is trouwens ook goeddeels geïnstitutionaliseerd op het niveau van de beleidsinstrumenten. Zo zijn er wel adviescommissies voor het verlenen van structurele subsidies aan theater- en dansgezelschappen, maar ontbreekt het aan een inhoudelijke advisering voor de besteding van de gelden die sinds enkele jaren werden gebundeld in het CINF (Cultuurinfrastructuurfonds). Nochtans hypothekeren zoals gezegd juist die infrastructuurele beslissingen de toekomst van het Vlaams